

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	7011200831
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7011200831.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: DUNATER, a.s., so sídlom Pri Prachárni 4, Košice, IČO: 35 826 860, v zastúpení JUDr. Marek Hrouda, advokát, Krmanova 16, Košice, proti žalovanému: Mesto Košice, Trieda SNP 48/A, Košice, o preskúmanie zákonnosti oznámenia žalovaného č. B/2011/190001/00212720/2 zo dňa 8. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S 101/2011-47, zo dňa 14. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S 101/2011-47, zo dňa 14. novembra 2012 z m e ň u j e, tak, že oznámenie žalovaného č. B/2011/190001/00212720/2 zo dňa 8. augusta 2011 z r u š u j e a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 529,17 Eur k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Mareka Hroudu v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 14. novembra 2012, č. k. 7S 101/2011-47, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia - oznámenia žalovaného č. B/2011/190001/00212720/2 zo dňa 8. augusta 2011, ktorým správca dane v zmysle ust. § 47 ods. 5 písm. c/ zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o správe daní) zamietol odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru na daň z nehnuteľností na rok 2007 č. k. B/2010/182455/00252236/2 zo dňa 22. decembra 2010 z dôvodu, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že náhradu trov konania žalobcovi nepriznal, keďže v konaní nebol úspešný.

Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného (oznámenia) a oboznámení sa s obsahom administratívneho spisového materiálu

dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. Krajský súd konštatoval, že z obsahu plnej moci zo dňa 5. februára 2009 bolo nesporne preukázané, že A. I. L., nebol splnomocnený na udelenie plnomocenstva inej osobe, aby za neho konala. Nedostatok plnej moci zo dňa 28. septembra 2010 nebolo preto možné, podľa názoru krajského súdu, dodatočne odstrániť, t. j. dodatočným schválením právnych úkonov vykonaných U. K. D. tak, ako to žalobca realizoval vyhlásením zo dňa 1. augusta 2011, vzhľadom na špecifickú úpravu § 9 ods. 3 zákona o správe daní. Krajský súd dal do pozornosti, že ust. § 15 Obchodného zákonníka sa vzťahuje iba na tie skutočnosti, ktoré sa týkajú prevádzkovania podniku, pričom v danom prípade sa nejednalo o prevádzkovanie podniku, s poukazom na to, že uvedené poverenia sa týkajú iba určitej činnosti, ale nie procesného zastupovania pri napr. v tomto prípade daňovej kontroly, na ktorú sa vzťahujú osobitné ustanovenia zákona o správe daní (§ 9), stým, že okrem iného osoba poverená určitou činnosťou pri prevádzkovaní podniku je oprávnená len na také úkony, ku ktorým obvykle dochádza pri prevádzkovaní podniku. Krajský súd uviedol, že vzhľadom na znenie ust. § 15 Obchodného zákonníka, ako aj ostatné právne predpisy vzťahujúce sa na zastupovanie podľa Občianskeho zákonníka v danom prípade sú nepoužiteľné pre účely daňového konania a akéhokoľvek procesného postupu daňového subjektu, na ktoré sa vzťahujú len ustanovenia zákona o správe daní. Z uvedených dôvodov žalobnú námietku týkajúcu sa nezákonného postupu žalovaného krajský súd nepovažoval za dôvodnú, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu a žalobe v celom rozsahu vyhovel, alebo aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil na prejednanie prvostupňovému súdu.

V dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navyše napadnuté rozhodnutie z hľadiska obsahu jeho odôvodnenia je nepreskúmateľné, čím sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Žalobca zastával názor, že krajský súd nesprávne právne posúdil otázku zastupovania daňového subjektu v daňovom konaní a udelenia plnej moci žalobcom daňovému poradcovi, nesprávne posúdil otázku odstrániteľnosti nedostatkov plnej moci na zastupovanie v daňovom konaní a nesprávne a nedostatočne posúdil východiskovú úpravu plnej moci obsiahnutú v Občianskom zákonníku, ako aj nesprávne posúdil otázku aplikácie ust. § 15 Obchodného zákonníka. Mal za to, že A. I. L. bol oprávnený udeliť plnú moc U. K. D. nielen na základe svojej generálnej plnej moci zo dňa 5. februára 2009, ale aj titulom zákonného zmocnenia v zmysle ust. § 15 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že všetky úkony boli v zmysle ust. § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka schválené priamo členmi predstavenstva žalobcu. Vyjadril presvedčenie, že pokiaľ mal žalovaný pochybnosti ohľadom zastúpenia žalobcu v daňovom konaní, mal podľa jeho názoru, ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalobcu vyzvať a jednoznačne uviesť, v čom videl údajné pochybenie žalobcu a poskytnúť mu lehotu na odstránenie prípadnej vady, s poukazom na to, že výzva žalovaného ohľadne odstránenia pochybností týkajúceho sa podania a teda že nebolo podpísané osobou, ktorá bola na zastupovanie žalobcu splnomocnená, sa vôbec netýkala podaných odvolaní resp. akýchkoľvek pochybností ohľadom osoby podpisujúcej podané odvolania. Uviedol, že obsahom podaného odvolania sa nikto nezaoberal, pre údajne pochybenie žalobcu pri udeľovaní plnej moci U. K. D., pričom o tomto pochybení sa žalobca dozvedel až z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca ďalej namietal, že je v rozpore s obsahom metodického pokynu Daňového riaditeľstva názor samotného Daňového riaditeľstva, že plnú moc udelenú U. D. nie je možné akceptovať vzhľadom na znenie ust. § 9 ods. 3 zákona o správe daní a že ju nie je možné konvalidovať, nakoľko v súlade s vyššie zmieneným metodickým pokynom je zrejmé, že podanie urobené osobou, ktorá sa označila ako zástupca daňového subjektu bez preukázania jej oprávnenia k zastupovaniu, je potrebné považovať za taký nedostatok konania, ktorý je možné odstrániť.

Žalobca taktiež v súvislosti s ust. § 15 Obchodného zákonníka zdôraznil, že poverenie fyzickej osoby na konanie v mene podnikateľa je osobitnou formou zákonného zastúpenia, nejde o zastupovanie na základe plnej moci, hoci Obchodný zákonník v citovanom ustanovení pojem splnomocnenie používa. Z obsahu pokynu Daňového riaditeľstva taktiež vyplýva, že zástupcu si má právo vybrať aj zákonný zástupca, pričom A. L. je v zmysle citovaného ustanovenia zákonným zástupcom žalobcu.

Žalobca mal ďalej za to, že nedostatok plnomocenstva, keď z pohľadu daňovo právneho procesného predpisu v ňom nie je výslovne vyjadrená jeho prenosnosť a teda A. L. je resp. nie je oprávnený zvoliť

si ďalšieho zástupcu, je odstrániteľný a daňový orgán bol povinný žalobcu na jeho odstránenie vyzvať. Za dôvodný nepovažoval ani argument žalovaného, podľa ktorého ust. § 46 ods. 5 zákona o správe daní takýto postup neumožňuje, nakoľko právna úprava obsiahnutá v ust. § 46 citovaného zákona je len doplnujúcou úpravou k jeho všeobecným ustanoveniam predovšetkým k ust. § 20 ods. 9, 10 zákona o správe daní. Pokiaľ daňový orgán bez toho, aby bral zreteľ na dodatočné schválenie právnych úkonov urobených A. I. ako i daňovým poradcom, odvolanie odmietol, porušil tým základné zásady daňového konania vyjadrené v ust. § 2 zákona o správe daní. Žalobca pri analogickom uplatnení úvahy prezentovanej v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 249/2004, podľa ktorej: „Nedostatok procesného plnomocenstva je nedostatkom podmienky konania, ktorý možno odstrániť..., pričom opatrením súdu na odstránenie nedostatku preukázania zastúpenia je spravidla výzva tomu, ktorý vystupuje ako splnomocnenec, prípadne účastníkovi, aby v určenej lehote predložil plnomocenstvo, alebo aby k udeleniu plnomocenstva došlo ústne do zápisnice. To platí ako v prípade, kedy plnomocenstvo nebolo v konaní predložené vôbec, tak aj v prípade, že bolo predložené s takými nedostatkami, pre ktoré ho nebolo možné považovať za platné“, vyslovil názor, že pokiaľ je podanie - v tomto prípade odvolanie, podané daňovým poradcom v mene účastníka konania, nejde o odvolanie podané nepríslušnou osobou. Ďalej tvrdil, že východiskovým predpisom pri udeľovaní plnomocenstiev je Občiansky zákonník a uplatňuje sa i na otázky, ktoré nie sú výslovne upravené v zákone o správe daní (lex generalis/ lex specialis), v ktorej súvislosti poukázal na názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5Sžf/1/2011. Žalobca taktiež nesúhlasil s právnym názorom prvostupňového súdu, že by prípadné prekročenie plnej moci A. I. L. nemohlo byť zhojené dodatočným schválením. Žalobca ďalej namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu z dôvodu, že prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal so žalobnými dôvodmi.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, zotrvajúc na svojom vyjadrení z 25. septembra 2012, navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. V dôvodoch vyjadrenia uviedol, že už vo svojom vyjadrení k žalobe zdôraznil skutočnosť, že daňové konanie má isté špecifiká, ktoré sú typické len pre daňové konanie a v zmysle toho správu daní a konkrétne zastupovanie v daňovom konaní upravoval do 31. decembra 2011 špeciálny právny predpis t.j. zákon č. 511/1992 Zb. v ustanovení § 9 ods. 3 až 6, v zmysle ktorého zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne osvedčeným podpisom a konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/10/2007 z 19. apríla 2007, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že plnomocenstvo udeľované na zastupovanie v daňovom konaní má v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. prísnejší právny režim ako v prípade plnomocenstva v správnych konaniach upravených zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Zdôraznil, že na zastupovanie žalobcu je na základe plnomocenstva z 5. februára 2009 splnomocnený I. L., pričom z obsahu tohto plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu, t. j. za I. L., môže konať aj iná osoba, a preto mal za to, že zástupca žalobcu nebol oprávnený udeliť plnomocenstvo na zastupovanie tejto spoločnosti inej osobe.

V nadväznosti na uvedené konštatoval, že vo veci odvolania proti platobnému výmeru č. k. B/2010/182455/00252236/2 z 22. decembra 2010 nebol oprávnený konať U. K. D., nakoľko A. I. L. ako splnomocnený na zastupovanie spoločnosti DUNATER, a.s. nebol oprávnený udeliť plnomocenstvo na zastupovanie U. K. D., daňovému poradcovi na zastupovanie spoločnosti DUNATER, a.s. Poukazom na ustanovenie § 46 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. uviedol, že odvolanie žalobcu posúdil ako odvolanie podané v súlade s týmto ustanovením a žalobcu nevyzýval na jeho doplnenie majúci za to, že výzvu v zmysle § 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. nie je možné uplatniť v prípade odvolania dodajúc, že plnomocenstvo nie je zákonom predpísaná náležitosť odvolania, a preto v takomto prípade nie je možné uplatniť ani postup stanovený v § 46 ods. 5 citovaného zákona a vyzývať odvolávajúceho na doplnenie odvolania. Naďalej zastával názor, že chyby plnej moci nie je možné konvalidovať, resp. odstraňovať v rámci daňového konania, ako to vyplýva z právneho názoru odvolacieho orgánu - Daňového riaditeľstva SR obsiahnutého v liste zo dňa 18. apríla 2011, č. k. I/223/8171-46856/2011, ktorým bolo odvolanie žalobcu vrátené, a preto viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu vydal dňa 8. augusta 2011 oznámenie o zamietnutí odvolania daňového subjektu, č. k. B/2011/190001/00212720/2,

z dôvodu, že bolo podané osobou na to nepríslušnou. Nesúhlasiac s názorom žalobcu, že by v rámci daňového konania došlo k porušeniu základnej zásady daňového konania obsiahnutej v § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. uviedol, že po zistených nezrovnalostiach v zastupovaní a v snahe neuprieť žalobcovi právo na uplatnenie riadnych opravných prostriedkov opakovane doručoval platobný výmer č. k. B/2010/182455/00252236/2 zo dňa 22. decembra 2010 na rozdiel dane zistený po daňovej kontrole na dani z nehnuteľností za rok 2007 prostredníctvom pošty dňa 21. septembra 2011 splnomocnenému zástupcovi spoločnosti DUNATER, a.s. A. I. L., ktorý je jediným oprávneným zástupcom žalobcu na základe plnomocenstva zo dňa 5. februára 2009, pričom zásielka bola vrátená dňa 13. októbra 2011 ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote, a preto mal za to, že žalobca tak nevyužil právo odvolať sa, nakoľko neprevzal platobný výmer B/2010/182455/00252236/2 zo dňa 22. decembra 2010.

Žalovaný sa taktiež stotožnil s právnym názorom krajského súdu pokiaľ sa jedná o splnomocnenie podľa § 15 Obchodného zákonníka konkrétne, že ide o zákonnú úpravu normy patriacej do súkromného práva doplniac, že ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka upravuje prokúru, zvláštny druh obchodného plnomocenstva a v tejto súvislosti poukázal na to, že udelenie prokúry je účinné dňom zápisu v Obchodnom registri, pričom A. I. L. nebola udelená prokúra v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 3 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Predmetom súdneho prieskumu v danom konaní je oznámenie žalovaného číslo B/2011/190001/00212720/2 zo dňa 8. augusta 2011, ktorým žalovaný ako správca dane v zmysle § 47 ods. 5 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. zamietol odvolanie daňového subjektu - žalobcu proti platobnému výmeru na daň z nehnuteľností na rok 2007 číslo B/2010/182455/00252236/2 zo dňa 22. decembra 2010, a to z dôvodu, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis v danej veci zistil, že Mesto Košice ako správca dane vydal platobný výmer č. B/2010/182455/00252236/2 zo dňa 22. decembra 2010, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. a/, bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil daňovému subjektu DUNATER, a.s., Pri Prachárni 4, 040 01 Košice, IČO: 35 826 860 daň z nehnuteľnosti za rok 2007.

Proti uvedenému platobnému výmeru podal odvolanie ako splnomocnený zástupca daňového subjektu - žalobcu, U. K. D. daňový poradca.

Z plnomocenstva zo dňa 28. septembra 2010 vyplýva, že DUNATER, a.s. zastúpená A. I. L. splnomocnila U. K. D. k zastupovaniu spoločnosti vo veciach dane z nehnuteľnosti za spoločnosť za obdobie 2005 - 2009 a to vrátane kontroly a riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, s ďalším uvedením, že splnomocnenie sa vzťahuje na doručovanie úradnej korešpondencie v tejto veci na adresu splnomocneného zástupcu, splnomocniteľ zároveň udeľuje splnomocnencovi právo substitučnej plnej moci a v prípade jej udelenia je povinný splnomocnený o tejto skutočnosti informovať

splnomocniteľa.

Odvolací súd ďalej zistil, že z výpisu obchodného registra Okresného súdu Košice I vyplýva, že menom spoločnosti DUNATER, a.s. sú oprávnení konať všetci členovia predstavenstva a to tak, že k vytlačnému alebo napísanému názvu spoločnosti pripoja svoj podpis spoločne dvaja členovia predstavenstva, v predstavenstve podľa výpisu z obchodného registra sú uvedení O. C. X. K. B. ako predseda a W. A. S. ako člen.

Zo splnomocnenia spísaného v Košiciach dňa 5. februára 2009 vyplýva, že spoločnosť DUNATER, a.s. zastúpená členmi predstavenstva O. C. X. K. B. ako predseda predstavenstva uvedenej spoločnosti a W. A. S. ako člen tohto predstavenstva splnomocňuje I. L. na zastupovanie a konanie v mene spoločnosti DUNATER vo všetkých právnych úkonoch voči akýmkoľvek tretím osobám a na podpísanie akejkoľvek zmluvy v mene spoločnosti DUNATER a zastupovanie spoločnosti DUNATER vo všetkých konaniach pred akýmkoľvek súdmi, štátnymi alebo správnymi orgánmi. Súčasťou uvedeného splnomocnenia boli výslovne vymenované úkony, ktoré toto plnomocenstvo nezahŕňa.

Mesto Košice listom zo dňa 8. augusta 2011 č. B/2011/190001/00212720/2 označeným ako oznámenie (napadnuté žalobou) žalobcovi oznámilo, že v zmysle § 47 ods. 5, písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. zamietla jeho odvolanie z dôvodu, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou.

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že obdobná vec, ktorá je predmetom súdneho prieskumu bola už predmetom rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 6Sžf 17/2012. V označenej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Sžf 17/2012 zo dňa 12. decembra 2012 zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/100/2011-35 z 1. februára 2012 tak, že oznámenie žalovaného č. B/2011/190001/00212720/1 z 8. augusta 2011 zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie. Predmetom súdneho prieskumu v uvedenej veci bolo rozhodnutie - oznámenie žalovaného č. B/2011/190001/00212720/1 zo dňa 8. augusta 2011, vydané v konaní medzi totožnými účastníkmi, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru na daň z nehnuteľností na rok 2006 č. B/2010/182455/00252236/1 zo dňa 22. decembra 2010 z dôvodu, že odvolanie bolo podané na to nepríslušnou osobou.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 250ja ods.7 O.s.p. poukazuje na odôvodnenie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf 17/2012 zo dňa 12. decembra 2012, z ktorého text jeho relevantnej časti cituje nasledovne:

„Predmetom súdneho prieskumu v danom konaní je oznámenie žalovaného číslo B/2011/190001/00212720/1 z 8. augusta 2011, ktorým žalovaný ako správca dane v zmysle § 47 ods. 5 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. zamietol odvolanie daňového subjektu - žalobcu proti platobnému výmeru na daň z nehnuteľností na rok 2006 číslo B/2010/182455/00252236/1 zo dňa 22. decembra 2010, a to z dôvodu, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou.

Podľa § 9 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov daňový subjekt, jeho zákonný zástupca alebo jeho opatrovník sa môže dať zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí a ktorý koná v rozsahu plnomocenstva udeleného písomne s úradne overeným podpisom alebo ústne do zápisnice u správcu dane. Ak nie je rozsah plnomocenstva presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné. V tej istej veci môže mať len jedného zástupcu. Zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne osvedčeným podpisom. Konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu.

Podľa § 20 ods. 9, 10 zákona o správe daní a poplatkov ak má podanie nedostatky, pre ktoré nie je spôsobilé na prerokovanie, vyzve správca dane daňový subjekt, aby ich podľa jeho pokynu a v určenej lehote odstránil. Súčasne ho poučí o následkoch spojených s ich neodstránením.

Ak bude podanie opravené v určenej lehote, hľadá sa naň tak, akoby bolo predložené bez nedostatkov v deň pôvodného podania. Ak bude opravené podanie predložené až po uplynutí určenej lehoty, považuje sa za podané dňom, kedy bolo podané po oprave. Ak sa výzve správcu dane nevyhoví, hľadá sa na toto podanie, akoby nebolo podané.

Podľa § 47 ods. 5 písm. c/, ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov prvostupňový orgán odvolanie zamietne, ak je podané osobou na to nepríslušnou,
Zamietnutie odvolania podľa odseku 5 sa písomne oznámi tomu, kto odvolanie podal; v takom prípade sa rozhodnutie nevydáva.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď vo veci si nežadovával dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní nepostupoval v súčinnosti s daňovým subjektom a skutkové zistenia vyhodnotil formálne a preto vo veci rozhodol predčasne, z ktorých dôvodov neboli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Mesto Košice ako správca dane vydal platobný výmer, ktorým podľa § 44 ods.6 písm. a/, bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil daňovému subjektu DUNATER, a.s. Pri Prachárni 4, 04010 Košice, IČO 35826860 daň z nehnuteľnosti za rok 2006.

Proti uvedenému platobnému výmeru podal odvolanie ako splnomocnený zástupca daňového subjektu - žalobcu, U. K. D., daňový poradca.

Z plnomocenstva zo dňa 28.9.2010 priloženého spolu s odvolaním vyplýva, že DUNATER, a.s. zastúpená A. I. L. splnomocnila U. K. D. k zastupovaniu spoločnosti vo veciach dane z nehnuteľnosti za spoločnosť za obdobie 2005-2009 a to vrátane kontroly a riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, s ďalším uvedením, že splnomocnenie sa vzťahuje na doručovanie úradnej korešpondencie v tejto veci na adresu splnomocneného zástupcu, splnomocniteľ zároveň udeľuje splnomocnencovi právo substitučnej plnej moci a v prípade jej udelenia je povinný splnomocnený o tejto skutočnosti informovať splnomocniteľa.

Odvolací súd ďalej zistil, že z výpisu obchodného registra Okresného súdu Košice I vyplýva, že menom spoločnosti DUNATER, a.s. sú oprávnení konať všetci členovia predstavenstva a to tak, že k vytlačenému alebo napísanému názvu spoločnosti pripoja svoj podpis spoločne dvaja členovia predstavenstva, v predstavenstve podľa výpisu z obchodného registra sú uvedení O. C. X. K. B. ako predseda a W. A. S. ako člen.

Zo splnomocnenia spísaného v Košiciach dňa 5.2.2009 vyplýva, že spoločnosť DUNATER, a.s. zastúpená členmi predstavenstva O. C. X. K. B. ako predseda predstavenstva uvedenej spoločnosti a W. A. S. ako člen tohto predstavenstva splnomocňuje I. L., bytom I. XXX/X, XXXXX D., rodné číslo: XXXXXX/XXXX na zastupovanie a konanie v mene spoločnosti DUNATER vo všetkých právnych úkonoch voči akýmkoľvek tretím osobám a na podpísanie akejkoľvek zmluvy v mene spoločnosti DUNATER a zastupovanie spoločnosti DUNATER vo všetkých konaniach pred akýmikoľvek súdmi, štátnymi alebo správnymi orgánmi. Súčasťou uvedeného splnomocnenia boli výslovne vymenované úkony, ktoré toto plnomocenstvo nezahŕňa.

Mesto Košice listom zo dňa 8.8.2011 č. B/2011/190001/00212720/1 označeným ako oznámenie (napadnuté žalobou) žalobcovi oznámilo, že v zmysle § 47 ods.5, písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. zamietá jeho odvolanie z dôvodu, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou.

Z právnej normy ustanovenej v § 9 ods. 3 zákona o správe daní vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť právo daňového subjektu zvoliť si v daňovom konaní právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať. Súčasne zákonodarca v uvedenej právnej norme ustanovuje zákonné podmienky zastúpenia tak, že daňový subjekt daňovému orgánu je povinný predložiť písomné plnomocenstvo, v ktorom je vymedzený rozsah zastúpenia právneho zástupcu, ktorého si daňovník zvolil na zastupovanie v daňovom konaní s úpravou, že pokiaľ rozsah plnomocenstva nie presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné a súčasne plnomocenstvo musí byť opatrené úradne overeným podpisom. Zákonodarca v danej právnej úprave predpokladá, že daňovník môže mať v tej istej veci len jedného zástupcu, ktorý koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba. Daňové orgány plnomocenstvo posudzujú podľa právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme § 9 ods.3 zákona o správe daní, ktorá je špeciálnou zákonnou úpravou a všeobecnú právnu úpravu plnomocenstva môžu aplikovať len vtedy, pokiaľ rozsah plnomocenstva predloženého daňovým

subjektom nie je presne vymedzený.

Je teda nepochybné, že právna norma ustanovená v § 9 zákona o správe daní upravujúca problematiku zastupovania účastníka v daňovom konaní, korešponduje aj s právnou úpravou Občianskeho zákonníka, a to pokiaľ ide o spôsobilosť účastníkov nadobúdať v daňovom konaní práva vlastnými úkonmi alebo prostredníctvom zástupcu. Z Občianskeho zákonníka je prevzaté a na podmienky daňového konania prispôbené zastupovanie na základe plnej moci, ako aj forma určenia zástupcu na základe písomného plnomocenstva, ktorým subjekt poverí zástupcu, ktorého si zvolí, aby ho zastupoval v konaní. Ak splnomocnenec koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi. Ak má mať takéto plnomocenstvo procesné účinky voči tretím osobám a teda aj štátnym orgánom, musí byť z neho zrejmé, že medzi zástupcom a zastúpeným došlo k dohode o zastupovaní a v akom rozsahu.

Účastník konania (súdneho, správneho, ako aj daňového) sa môže dať zastúpiť zvoleným zástupcom v ktoromkoľvek štádiu konania. Zvolením zástupcu v konaní realizuje svoje procesné právo vyplývajúce z právneho predpisu, ktoré upravuje procesné postavenie účastníka konania (Občiansky súdny poriadok, správny poriadok, zákon o správe daní).

Nedostatok procesného plnomocenstva je nedostatkom podmienky konania, ktorý možno odstrániť, pričom opatrením konajúceho príslušného orgánu (súdu, správneho orgánu, daňového orgánu) na odstránenie nedostatku preukázania zastúpenia je spravidla výzva tomu, kto vystupuje ako splnomocnenec, prípadne účastníkovi, aby v určenej lehote predložil plnomocenstvo, alebo aby k udeleniu plnomocenstva došlo ústne do zápisnice. Rovnako to platí v prípade, keď plnomocenstvo nebolo v konaní predložené vôbec, ako aj v prípade, že bolo predložené s takými nedostatkami, pre ktoré ho nebolo možné považovať za platné. Nevyzvanie účastníka na odstránenie väd plnomocenstva a následné odmietnutie odvolania treba považovať za odňatie práva na konanie v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti súdnu judikatúru (pozri napr. R 12/1985, či ZSP 32/2005), z ktorej vyplýva, že ak ten, kto vystupoval ako zástupca účastníka bez predloženia plnej moci, dodatočne v lehote stanovenej súdom, alebo správnym orgánom predloží plnú moc, je tým udelený nedostatok zhojený a sú schválené aj tie úkony, ktoré boli zástupcom účastníka robené v konaní pred podpisom plnej moci.

Uvedené zásady platné pre súdne konanie ako aj pre všeobecné správne konanie musia nesporne platiť aj v konaní daňovom, nakoľko zo žiadneho ustanovenia zákona o správe daní nevyplýva, že tomu tak nie je.

Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ daňovník ako účastník daňového konania realizuje svoje právo zvoliť si v daňovom konaní zástupcu realizuje svoje procesné právo, a preto procesné postavenie účastníka daňového konania nemôže byť v tomto smere v žiadnom prípade slabšie/horšie (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní).

Zo skutkových okolností daného prípadu vyplýva, že odvolanie v mene daňového subjektu DUNATER, a.s. - žalobcu, podal zástupca U.. K. D.. V mene uvedenej obchodnej spoločnosti podľa výpisu z obchodného registra bol oprávnený konať jeho štatutárny orgán, ktorý plnomocenstvom zo dňa 5.2.2009 splnomocnil na zastupovanie a konanie tejto spoločnosti I. L.. Pokiaľ teda zástupca spoločnosti I. L. splnomocnil v predmetnom daňovom konaní na zastupovanie U.. K. D. plnomocenstvom zo dňa 28.9.2010 napriek tomu, že z plnomocenstva zo dňa 5.2.2009 nevyplýva, že bol oprávnený si zvoliť ďalšieho zástupcu na zastupovanie obchodnej spoločnosti DUNATER, a.s., plnomocenstvo zo dňa 28.9.2010 treba považovať za neplatné, pretože je v rozpore s právnou úpravou 9. ods.3 zákona o správe daní.

Odvolací súd v danom prípade však zastáva názor, že vzhľadom k tomu, že odvolanie proti platobnému výmeru podal zástupca žalobcu v mene žalobcu a nie vo vlastnom mene, bolo povinnosťou správcu

dane pokiaľ plnomocenstvo trpelo vadami (udelenie plnej moci zástupcom obchodnej spoločnosti, ktorému spoločnosť v plnomocenstve výslovne právo na zvolenie si iného zástupcu neudelila), z dôvodov uvedených vyššie keďže išlo o procesné plnomocenstvo, ktorého vady je možné odstrániť v ktoromkoľvek štádiu konania, vyzvať žalobcu na predloženie riadnej plnej moci v súlade s § 9 ods.3 zákona o správe daní a odstrániť tak vady predloženého plnomocenstva a to zmysle zásady zákonnosti (dbať na zachovanie subjektívnych práv daňového subjektu) obsiahnutej v § 2 ods. 1 zákona o správe daní, s prihliadnutím na zásadu súčinnosti podľa § 2 ods. 2 zákona o správe daní, z ktorej vyplýva povinnosť správcu dane odstraňovať všetky odstraniteľné nedostatky každého procesného podania (extenzívne § 20 ods. 9 zákona o správe daní). Pokiaľ žalovaný napadnutým oznámením v podstate odmietol odvolanie žalobcu, postupoval v rozpore so zákonom o správe daní, keď právnu normu ustanovenú v § 9 ods. 3 tohto zákona aplikoval formálnym, arbitrárnym spôsobom, čo viedlo v rozpore s § 2 ods. 2 zákona o správe daní k nízkej ochrane procesných opráv daňového subjektu.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že uvedenou právnou problematikou sa už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnej veci vedenej pod č. sp. zn. 5 Sžf 1/2011, s ktorým právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v označenom rozsudku sa v celom rozsahu stotožňuje a v zmysle § 250ja ods.7 O.s.p naň poukazuje. Súčasne z právnych dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozsudku najvyššieho súdu cituje nasledovné:

„V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že z čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi, ako aj inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy. Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie Ústavou Slovenskej republiky (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (pozri napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 148/06). Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc (pozri napr. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 60/08).

Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Právo na právnu pomoc trvá až do skončenia konania, t. j. do právoplatného rozhodnutia (k tomu pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03).

Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/10/2007 z 19. apríla 2007, tento rozsudok rieši skutkovo inú problematiku než ako je v preskúmvanej veci. Ušlo zrejme pozornosti žalovaného, že v tomto prípade bolo konanie zastavené z dôvodu podania odvolania neoprávnenou osobou, pretože zástupkyňa pri podaní odvolania predložila plnomocenstvo, v ktorom žalobca vymedzil jeho rozsah len pre daňovú kontrolu a nie na podanie odvolania proti platobnému výmeru (k tomuto rozhodnutiu možno poznamenať, že napr. v rozsudku sp. zn. 5Sžf/79/2009 z 18. mája 2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky naopak vyslovil, že je povinnosťou správneho orgánu obsah plnomocenstva v zmysle zásad daňového konania objasniť); obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil Daňovému riaditeľstvu Slovenskej Republiky, povinnosť preverovať plnomocenstvo aj v rozsudku sp. zn. 3Sžf/102/2009 z 08. apríla 2010).

Preto žalovaným tvrdený „prísnejší právny režim plnomocenstva ako režim v správnom konaní podľa § 17 ods. 3 zákona č. 71/967 Zb. o správnom konaní", a že v dôsledku týchto skutočností žalovaný má za to, že „nie je možné akceptovať zo strany správcu dane právne neperfektné plnomocenstvo, keďže úradné overenie predstavuje jeho zákonnú náležitosť", by sa mohol vzťahovať na udelenie plnomocenstva na vykonanie daňového úkonu (napr. podanie daňového priznania, započítanie daňovej pohľadávky ako aj ďalšie hmotnoprávne úkony daňového subjektu), nie však na procesné plnomocenstvo udelené advokátovi na zastupovanie v daňovom konaní; v tomto prípade tvrdený záujem štátu nemôže byť stavaný nad ústavné právo účastníka na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky.

Najvyšší súd na margo vysloveného názoru považuje tiež za potrebné zdôrazniť, že aj v daňovom konaní je v zmysle § 9 ods. 3 zákona o správe daní potrebné rozlišovať medzi plnomocenstvom udeleným podľa hmotnoprávnych predpisov (na daňové úkony) a procesným plnomocenstvom (udeleným na zastupovanie v daňovom konaní) a treba rozlišovať aj hmotnoprávne a procesnoprávne účinky týchto úkonov."

Z uvedených dôvodov odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že námietky žalobcu, vznesené v odvolaní, ktorými namietal nesprávne právne posúdenie otázky zastupovania daňového subjektu v daňovom konaní a udelenia plnej moci daňovému subjektu a nesprávne posúdenie otázky odstrániteľnosti nedostatkov plnej moci na zastupovanie v daňovom konaní sú opodstatnené.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nesprávne a nedostatočne posúdil východiskovú úpravu plnej moci obsiahnutú v Občianskom zákonníku a nesprávne posúdil otázku aplikácie ustanovenia § 15 Obchodného zákonníka, odvolací súd sa s tvrdeniami žalobcu nestotožnil. Súd prvého stupňa sa dostatočným spôsobom v dôvodoch svojho rozhodnutia vypořiadal s uvedenými námietkami žalobcu, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného aj v žalobe. S argumentáciou súdu prvého stupňa, v zmysle ktorej inštitút dodatočného schválenia právneho úkonu (ratihabícia) v zmysle § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka je použiteľný iba v súkromnoprávnych vzťahoch upravených normami súkromného práva a týka sa plnomocenstva na hmotnoprávne úkony, pričom ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. upravuje procesné zastupovanie v právnych vzťahoch upravených normami verejného práva, ako aj, že ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka upravuje špeciálny druh zákonného splnomocnenia a rovnako aj tu ide o úpravu splnomocnenia vyplývajúceho zo zákona na hmotnoprávne úkony a teda ide o zákonnú úpravu normy patriacej do súkromného práva, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a súčasne na ňu poukazuje.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd podľa 250ja ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že preskúmané oznámenie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie."

Vychádzajúc zo skutkových zistení preskúmanej veci v danom prípade a skutkových zistení vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 6Sžf 17/2012, ktoré sú v podstate totožné až na to, že predmetom súdneho prieskumu v danej veci je daň z nehnuteľnosti za rok 2007 a vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 6Sžf 17/2012 predmetom súdneho prieskumu bola daň z nehnuteľnosti za rok 2006 a súčasne vzhľadom na rovnaké právne posúdenie, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky v zmysle 250ja ods. 3 O.s.p. pre zmenu napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný.

Trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 66 Eur a poplatku za odvolanie vo výške 70 Eur a trov právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené právnym zástupcom žalobcu písomným podaním doručeným súdu dňa 25. januára 2013. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške vyčíslenej právnym zástupcom žalobcu za 3 úkony právnej služby, prevzatie a príprava, účasť na pojednávaní dňa 14. novembra 2012, podanie odvolania, kde si právny zástupca uplatnil za jeden úkon á 123,50 Eur (ust. § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. 370,50 Eur + režijný paušál 1 x 7,41 Eur a 2 x 7,63 Eur (§ 15 citovanej vyhlášky) t. j. spolu 529,17Eur. Žalobcovi nepriznal náhradu za 1 úkon právnej služby a to podanie žaloby, pretože zo žaloby podanej na krajský súd dňa 26. augusta 2011 ako aj z predloženej plnej moci zo dňa 30. júla 2012 (v predloženej plnej moci žalobca splnomocnil právneho zástupcu na zastupovanie v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S/101/2011, pričom súdnemu konaniu na základe žaloby bolo možné prideliť spisovú značku až po jej podaní) nevyplýva, že by zástupca túto právnu službu žalobcovi poskytol.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.